

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Εύχαριστημένος άπό τὸν ἔαυτὸν του, εύτυχής, δ̄ χρηματιστής κ. Χρυσόβουλος Χρυσούβούτης, ἐμπήκε μέσα στὸ νέο σπίτι του, στὴν ὁδὸν Ἀκομηνάτου, εὔθυμος καὶ τραγουδῶντας ἔνα παλῆτης πατρίδος του τραγούδι:

Στῶπα καὶ στὸ ξαναλέω
πάλι θέλεις νὰ στὸ πῶ ;
ξεκαλτσουγώντη στὴ 9ρύσι
ἄλλοτε γὰ μὴ σὲ δῶ...

Τὸ τραγουδοῦμες, ὅταν φτωχὸς παιδὶ ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριό του, ζητῶντας τύχη στὴν Ἀθήνα, καὶ τὸ τραγουδάει πάντοτε μέσα του καὶ μυστικά, τώρα ποὺ συνήντησε καὶ καθαλλίκεψε τὴν τύχη ποὺ ζητοῦσε καὶ τὸ τραγουδάει, εἴπαμε πάντοτε, δσάκις καμμιὰ εἰδησι εύχαριστη, περὶ κέρδους σοθαρῶ, τοῦ τηλεφωνοῦ ἀπὸ τὸ Χρηματιστήριο.

Τώρα εἶνε μέγας καὶ πολύς. Σπιτάρα στὴν Ἀθήνα, στὴ Γλυφάδα ἔπαιλι, σχέσεις μὲ μεγάλους, τσάγια μὲ ύφυπουργούς, τιμές καὶ δόξες ἀπειρες, ἀπολαύσεις, διασκέδασεις καὶ νύφες δσες θές...

Γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἐπιδιορθώνει καὶ αὐτὸς τὸ σπίτι του, τὸ ἐπιπλάρει, τὸ στολίζει, γιατὶ θὰ δεχθῆ σὲ λίγες μέρες, τὴν ἐπίσκεψι πολυφέρνου νύμφης, ἀνεψιᾶς σημαίνοντος πολιτικοῦ, ίσχυροῦ ἐν ίσχυροῖς, μεγάλου ἐν μεγάλοις, δνομαστοῦ, ἐν, παρὰ πολύ, δνομαστοῖς, τοῦ κ. Πολυκάρπου Καταφέρνη, νύμφης πολυφέρνου μελισταλάκτου καὶ ὥραίς, γαρνιρισμένης μὲ προίκαν σοθαρῶν καὶ διακεκοσμημένης μὲ ύποσχέσεις δι' αὐτὸν χαρτοφυλακίου ύφυπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς μέλλον προσεχέστατον.

— "Ε, θρέ, ἐπιχειρήσεις ποὺ θὰ γίνουν... "Επρεπε λοιπὸν νὰ φανῇ καὶ αὐτὸς ἀντάξιος τῆς μελλούσης συντρόφου τῆς ζωῆς του, καὶ τῆς ὀραίας τούτης ἀναβάθματος, ἀπὸ τὴν ὄποιαν καὶ διὰ τῆς ὄποιας θὰ τρυγοῦσε καὶ δλες τὶς δόξες τῆς πολιτικῆς καὶ δλα τοῦ ίσχυροῦ τὰ κέρδη καὶ τὶς ἀπολαύσεις.

Πῶς νὰ μὴ τραγουδήσῃ τὸ λοιπὸν εὔθυμος καὶ εύτυχής καὶ εύχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἔαυτὸν του, τὸ παλαιὸ τρανοῦδι του;

Στῶπα καὶ στὸ ξαναλέω...
πάλι θέλεις νὰ στὸ πῶ ;

— Λοιπὸν, κύριε, τί θέλετε νὰ χρωματίσω ;

"Ἐνας κοντὸς κακομοίρης καὶ ραισόπους καὶ μὲ πρόσωπον ώσὰν Μπερτόδουλος, ἀδύνατος, σὰν ξηροφημένος τσίρος, ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὴν πόρταν. "Ητανε δ̄ μπογιατζῆς.

— "Α, εἰσαι δ̄ ἐλαιοχρωματιστής; Θὰ περάσης τὶς πόρτες ἔνα χέρι..."

— "Ἀπὸ μέσα θὰ τὶς χρωματίσω ἡ ἀπ' ἔξω;"

— "Ἀπὸ μέσα η ἀπ' ἔξω! Καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Δὲν ξέρεις τὴ δουλειά σου!... Τί ρωτᾶς;

— Ποιά δουλειά μου; "Ἀπὸ μέσα σᾶς ρωτάω, θὰ ἀρχίσω πρῶτα ἡ ἀπ' ἔξω;"

— "Ωχ, ἀδερφέ, εἰσαι ἡλίθιος! "Αρχισε νὰ μπογιατζῆς ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸ ἑσωτερικό.

— Πῶς; Ποιό ἑσωτερικό;

— Μὰ τὸ Θεό, αὐτὸς εἶνε. τρελλός! Νὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας, ποὺ εἶνε πρὸς τὰ ἔδω. Αὐτὸ εἶνε τ' ἀπὸ μέσα τὸ ἑσωτερικό. Τί διάολο μοῦ στείλαν αὐτὸν τὸν παλαθόν!... Γιὰ ίδες πῶς χρωματίζει!... Βρέ παιδὶ μου, ἔχεις βάψει πόρτες κι' ἀλλοτε;

— Πόρτες ὅχι!

— 'Αλλά, τί;

— Παπούτσια. "Ημουνα λοῦστρος στὴν 'Ομόνοια. Κ' εἶχα μεγάλο στιλθωτήριο στὴν Πόλι. Δοθλεψα καὶ στὴν 'Αμερική. Χρωμάτισα κι' ούρανοξύστες..."

— Λοῦστρος στὴν 'Ομόνοια! Ούρανοξύστες στὴν 'Αμερική!... "Αξαφνα χτυπάει τὸ τηλέφωνο. 'Ο κ. Χρυσόβουλης τρέχει.

— 'Αλλό... 'Αλλό... 'Εγώ, μάλιστα. Εκεῖ...

"Α, ἐσύ εἶσαι Κυριάκο;... Ναί... Πῶς; Πῶς; Πῶς εἶπες; Δὲν ἀκούω καλά. Γιὰ ἐπανάλαβέ το... Κλέφτες; Πῶς;... πῶς;... πῶς;... πῶς;... πῶς;... Δὲν καταλαβαίνω... Πῶς;

— Καλὸ εἶνε φκιασμένο, ἀφεντικό;

— Ο ἐλαιοχρωματιστής μὲ τὸ πινέλλο του, ποὺ στάζει καταγής μπογιές, ἀπάνω στὸ χαλί, στέκεται σὰν χαζός, μπροστά του.

— Τί θέλεις;

— 'Ετελείωσα.

— "Ολες τὶς πόρτες;

— "Οχι, μιὰ μοναχά, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα.

— Τελείωσε λοιπὸν καὶ τὶς ἄλλες.. Τί ρωτᾶς;... Λοιπόν, ἀλλό... ἀλλό... Κυριάκο, γιὰ λέγε, σὲ παρακαλῶ... Πῶς εἶπες;... Κλέφτες μέσα στὴν ἔπαιλι μου, στὴ Γλυφάδα;...

— 'Αφεντικό!

— ...Δυὸ κλέφτες μέσα στὸ δωμάτιο μου;...

— ,Αφεντικό...

— Τί θέλεις, θρέ;

— Νὰ μπογιατίσω καὶ ἀπόξω;

— Καὶ ρωτᾶς;

— Μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ ἀπ' ἔξω;

— "Αἱ στὸ διάολο ἀπὸ δῶ... Λοιπόν Κυριάκο; "Οχι, νὰ μὲ συγχωρῆς, δὲν εἶπα σὺ νὰ πᾶς στὸ διάολο!... Τὸ εἶπα στὸν χρωματιστή, ποὺ ἔχω ἔδω πέρα καὶ βάφει τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ... Λοιπόν... Εἶνε μέσα στὴν κάμαρη οἱ κλέφτες... Γιατὶ δὲν φωνάζεις τὴν ἀστυνομία;... Δὲν μπορεῖς;... Γιατὶ;...

— 'Αδύνατον; Γιατὶ ἀδύνατον;... Είσαι στὰ καλά σου!... Μὰ είνε φοβερόν!...

— 'Αφεντικό.

— Τί θέλεις;

— Χρωμάτισα κι' ὅξω...

— Μωρέ! δὲν ξέρεις τὴ δουλειά σου;...

"Αρχισε τὶς ἄλλες τὸ λοιπόν... Τί κάθεσαι; Πῶς πῶς, Κυριάκο;... "Οχι, θρέ ἀδερφέ... Δὲν πρόκειται γιὰ σένα. Οδηγῶ αὐτὸν τὸν μπογιατζῆ ποὺ δὲν ξέρει τὴ δουλειά του... Δυὸ κλέφτες, εἶπες; Είσαι θέσιος;... Μὰ μέρα, μεσημέρι!... Τί θραυστής, γιὰ ὄνομα Θεοῦ... Μὰ δὲν υπάρχει ἀσφάλεια λοιπόν;... Δὲν υπάρχει Κράτος;... Χά, καλά!... Πρόσεξε μήπως φύγουν!... "Εστείλες στὴν ἀστυνομία τὴν γυναῖκα σου; Καλά... (Γυρίζει ἀξαφνα καὶ βλέπει τὸν ἐλαιοχρωματιστή νὰ χρωματίζει τὸ πιάνο καὶ τὰ μπιμπελό). Βρέ, θρέ... θρέ σύ... Βρέ τρελλάθηκες, μωρέ;... Γκρεμοτσακίσου, ἀπ' ἔκει, γιατὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι!... (Ξαναχτυπάει τὸ κουδούνι). 'Εμπρός Κυριάκο, λέγε σὲ παρακαλῶ... Είνε ἀκόμα μέσα οι λησταί;... Τί κάνουν;... Δὲν ξέρεις;... Φοβάσαι ν' ἀνεβῆς;..Μωρέ, μπράβο!... Καλὸν φύλακα ἔθαλα στὸ σπίτι μου!... (Γυρίζει κατὰ τὸν μπογιατζῆ καὶ τὸν βλέπει νὰ μπογιατζῆ καὶ τοὺς τοίχους). — Βρέ, χαμένε, θρέ.... Βρέ, πάει ἡ ταπετσαρία καὶ... Βρέ, γκρεμοτσακίσου, εί-

"Η μᾶλλον πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα..."

πα, νὰ μὴ σου σπάσω τὸ κεφάλι... Μπά, τὸν χαμένον!... Βρέ, ποὺ σὲ θρήκαν, θρέ χαμένε, καὶ σὲ ἔστειλαν ἔδω; (Χτυπάει καὶ πάλι τοῦ κουδούνι...) Όχι... "Όχι... Κυριάκο, δὲν τὸ λέω γιὰ σένα. Συγγνώμη, συγγνώμη σου ζητῶ. Τὸ λέω στὸν χρωματιστὴν που μοῦ χαλάει τὸν τοῖχο..." "Αχ θὰ τρελλαθῶ... Βοὲ ζῶν, θρέ, πῶς σὲ λέν", θρέ μπογιατζῆ;

— Μυστρο-Βασιλῆ.

— Τ' "Αη Βασιλειοῦ νὰ μὴ σὲ θρῆ." Αἶντε νὰ χαθῆς ἀπὸ αὐτοῦ. Τὶς πόρτες μονάχα, νὰ θάψης εἴπα... "Εμπρός, Κυριάκο... Μίλησε... Λοιπόν; "Ηρθε ἡ ἀστυνομία; Πῶς;... Πῶς;... Δὲν εἰσαι, σὺ ὁ κ. Κυριάκος; Μὰ τότε ποιὸς εἰσαι τὸ λοιπόν;... (Ι υρίζοντας στὸν χρωματιστή). — Βρέ ἄθλιε, φύγε, εἴπα, ἀπ' αὐτοῦ, νὰ μὴ μὲ κάνης καὶ ἐγκληματίσω σήμερα... "Άλλο... Άλλο... Ποιὸς εἶνε τὸ λοιπόν;... Εἶσθε ἡ κυρία; Ή κυρία τοῦ Κυριάκου; Μπά! Μίλλ - παρντόν, κυρία μου! Νὰ μὲ συγχωρῆτε, σᾶς πυρακάλω!... Πῶς;... "Όχι δὲν ἔλεγα για σᾶς... "Ενα μπογιατζῆ κουτὸν ἔχω ἔδω καὶ μοῦ ἀφάνισε τὸ σπίτι... Καὶ ὁ Κυριάκος;... Ποῦ εἶνε ὁ κ. Κυριάκος;...

— 'Αφεντικό...

— Σκασμός... "Άλλο... Άλλο, κυρία. Μὰ σᾶς εἴπα πῶς ἔχω ἔνα χρωματιστὴν ἔδω, ποὺ εἶνε ἀτζαμῆς... Σ' αὐτὸν εἴπα νὰ σκάσῃ... Εἶνε ἀνάγκη, θλέπετε νὰ τοῦ ἀπαντῶ... Συγγνώμη... Νὰ μὲ συγχωρῆτε... Μίλλ - παρντόν!... Μάλιστα... Μὰ εἶνε φοβερόν. Μοῦ χρωματίζει τὴν ταπετσαρία... Καὶ μιὰ ταπετσαρία πρώτης τάξεως...

— 'Αφεντικό...

— Τί εἶνε, ζῶν;

— Νὰ μπογιατίσω καὶ τὴ σόμπα;

— Τὴ σόμπα!... Γκρεμοτσακίσου εἴπα ἀπὸ δῶ, μὴν πάρω τὸ μπαστούνι...

— Σταθῆτε, κύριε, μιὰ στιγμή. Λησμόνησα ἀχρωμάτιστη τὴ μιὰ πλευρὰ τῆς πόρτας.

Τὸ τηλέφωνο ξαναχτυπᾶ...

— Καλά, πήγαινε, χρωμάτισέ την... Εἶχε καὶ στιλβωτήριο στὴν 'Αμερική καὶ χρωμάτισε κι' οὐρανοξύστες καὶ δὲν ξέρει νὰ μπογιατίσῃ οὔτε ἔνα θυρόφυλλο... Ζῶν μὲ περικεφαλαία!... (Κάνει σάνι τρελλός. Τὸ τηλέφωνο χτυπάει ἔξακολουθητικῶς). Μιὰ στιγμή, παρακα... "Έδω μοῦ καταστρέφουν τὴν περιοιοία μου καὶ ἔκει μοῦ τὴν ἀρπάζουν... Θεέ μου, θοήθησε, εἶνε θαῦμα, ἀν δὲν τρελλαθῶ!... (Τρέχει στὸ τηλέφωνο)... Λοιπόν, κυρία Κυριάκου, γιὰ μιλῆστε, σᾶς πυρακάλω... Πῶς θρεθήκατε ἔδω, ἔγω ἐνόμιζα πῶς εἶσθε στὴν ἀστυνομία... Πῶς;... Πῶς;... Δὲν εύρήκατε κανένα ἔκει; Πῶς εἶνε δυνατόν!... Πᾶνε δλοὶ στὸ πανηγύρι στὸν δσιο Κοσμᾶ... Νὰ χωροφυλακή, νὰ μάλαμα!... 'Αστυνομία γιὰ τὰ πανηγύρια, δηλαδή!... Καὶ τώρα τί θὰ γίνη;... Οἱ κλέφτες εἶνε ἀκόμα αὐτοῦ... Πάει δ σύζυγός σας;... Ποῦ;... Στὸ πανηγύρι;... "Α, όχι, κυρία μου, συγγνώμην... Παρεξήγησις... Λυποῦμαι πολὺ, ποὺ μὲ παρεξήγησατε... Αύτὴ ἡ κλοπὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, μέρα μεσημέρι καὶ ὁ μπογιατζῆς, μ' ἔκάμανε τρελλόν!..." "Α, λοιπόν, ὁ κ. Κυριάκος πάει νὰ θρῆ τοὺς ἀστυνομικούς... Καλά... Πῶς;... Σεῖς εἶσθε κλειδωμένη;... Φοθάσθε;... Μὰ ἀν φύγουν οἱ κλέφτες φορτωμένοι, τὰ πράγματά μου, ἐν τῷ μεταξύ;... (Κυττάζει κατὰ τὸν χρωματιστή).

— Βρέ, δὲν σου εἴπα, νὰ μὴ μοῦ πειράξης τὴ θερμάστρα; Μπά τὸ ζῶν, μοῦ τὰ μπογιάτισε ὄλα ἔδω μέσα!... "Αχ, θεέ μου, πάει καὶ τὸ ώρολόγια... Μοῦ τὸ χρωμάτισε κι' αὐτό!... Γιατί, μωρέ, ἔθαψες τὸ ρολόγιο;... Τί σου ἔκανε;... Στάσου νὰ σου δείξω ἔγω, παληο-άραμπατζῆ!..."

Κάνει νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ μπογιατζῆ, τὸ τηλέφωνο, χτυπάει δαιμονισμένα.

— "Αχ, Παναγία μου, τί μοῦ ἔκανε αὐτὸς ὁ παλαβός!... Χρωμάτισε τ' ἀγάλματα... Χρωμάτισε τὴ λάμπα!... Καὶ τὸ ἀγαλματάκι τῆς Τανάγρας, ποὺ μοῦ δώρησε ἡ δεσποινίδα Καταφέρνη, ἡ μέλλουσσα συμβία μου! Καὶ τί θὰ πῇ ἀν τὸ ἴδη; Θὰ μὲ περάσῃ γιὰ χωριάτη.

Τὸ τηλέφωνο χτυπάει σάνι τρελλό.

— 'Αλλό... 'Αλλό... Μαντάμ!... Γιατὶ δὲν ἀπαντῶ;... Μὴ ρωτάτε.... Μὴ ρωτάτε!... Μάλιστα.... Μάλιστα ἐννοῶ τὴ θέσι σας... Φοθάσθε;... Δίκησε.

— 'Αφεντικό ;...

Γυρίζει καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ χρωματιστῆ:

— Βρέ, τὸν ἄθλιον!... Μπογιάτισε ἀκόμα καὶ τὴ μεγάλη φωτογραφία τοῦ παπποῦ μου!... Πίσσε

μου μου σ' ἔχω Σατανᾶ!

— Κύριε, τί θέλετε νὰ χρωματίσω ἀκόμα;

— Μωρέ, αὐτὸς ἔχει μανία νὰ τὰ μπογιατίσῃ ὄλα... "Αχ, θεέ μου, θὰ λιποθυμήσω....

Τὸ τηλέφωνο χτυπᾶ.

— 'Αλλό.... 'Αλλό... 'Ακόμα αὐτοῦ εἶνε οἱ κλέφτες;....

— 'Αφεντικό ;

— Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ δῶ... Δὲν θὰ σ' ἀπαντήσω πλέον. (Γυρίζει στὸ τηλέφωνο), Μά, κυρία μου, δὲν μίλησα σὲ σᾶς... ποτὲ δὲν θὰ σᾶς μιλοῦσα ἔτοι... Η θέσις μου, ἡ καταγωγή μου, δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Λυποῦμαι, παραπολὺ λυποῦμαι... Πρὸ δλίγου σᾶς ἔξήγησα. "Έχω ἔδω ἐναντίον μπογιατζῆ τρελλό, ποὺ θὰ μὲ τρελλάνη καὶ ἐμένα... Τὰ ἔχει χρωματίσει ὄλα... "Εμένα, ἀκόμα, δὲν μπογιατίσε... Δὲν μὲ πιστεύετε;... "Αστεία;... "Έγω λέω ἀστεία... Καιρός γιὰ ἀστεία εἶνε;..."

— 'Αφεντικό ;

— Φύγε, εἴπα, ἀπὸ δῶ...

— Κύριε Χρυσοθούτη, ηθελα κάτι νὰ σᾶς πῶ... — Φύγε, εἴπα, ἀπὸ μπροστά μου, κτήνος... 'Αλλό μαντάμ!... Κτήνος; "Οχι θέθαια, σεῖς, κυρία μου... Αὐτὸ τὸ κτήνος ἐννοούσα... Σεῖς είσθε μιὰ κυρία καθώς πρέπει.

— 'Αφεντικό, νὰ χρωματίσω τὸν καθρέφτη ;

— Μή, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω!... Δὲν θαστάω πειά.

— Αρπάζει τὸ τηλέφωνο, νὰ τοῦ τὸ ρίξη στὸ κεφάλι.

— Μήπως θέλετε, νὰ τὸ χρωματίσω καὶ αὐτό ; "Ο κ. Χρυσοθούτης εἶνε πειά ώσταν τρελλός!... Ο χρωματιστής διευθύνεται κατὰ τὴν πόρτα καὶ παίρνει ἔνα ξύλο γιὰ νὰ ἀμυνθῆ. Τὸ τηλέφωνο χτυπάει... χρυπάει λυσσασμένα.

— 'Εμπρός!... 'Εμπρός, κυρία....

— 'Αφεντικό;

— "Εδῶ εἶσαι ἀκόμα;... "Όχι σεῖς, κυρία, διαχρωματιστής... Πῶς;... Μοῦ ἀδειασσαν ὄλες τὶς κάμαρες!... Κατεβαίνουν καὶ σὲ σᾶς;... Δὲν εἶνε, ταρά μονάχα ἔνας; Μὰ γιὰ πέστε μου, αὐτὸς διμπογιατζῆς... παρντόν, δικλέφτης ηθελα νὰ πῶ, πῶς;" Αδειασε δλόκληρο τὸ σπίτι;... Πῶς; κατέβασε καὶ τὸ μεγάλο ώρολόγιο τῆς τραπεζαρίας;... Πῆρε καὶ τὸ μπουφέ;... Αὐτὸ εἶνε περίεργον!... "Ενας μονάχα κλέφτης ὄλα αὐτά; Πῶς; Πῶς; 'Εγύμνωσε τὶς κάμαρες;... Μὰ τί εἶνε τοῦτα ποὺ μοῦ λέτε;... Γυρίζει τὸ κεφάλι μου!... Θὰ πέσω, θὰ λιποθυμήσω!... Σταθῆτε, κυρία, θὰ πάρω ἔνα αὐτοκίνητο νὰ ἔλθω στὴ Γλυφάδα... Δὲν θὰ προφθάσω!... Φεύγουνε; Κουβαλάνε τὰ πράγματά μου ὄλα!... Τίποτε δὲν ἔμεινε!... "Ενας κλέφτης μονάχα ἔγδυσε μιὰ βιλλά!... Δὲν τ' ἀκούω ἔγω τοῦτα... "Ερχομαι...

Γυρίζει κατὰ τὸν ἐλαιοχρωματιστή:

— Δὲν θὰ πάψης νὰ μὲ κλέθης, πειά!...

— Νὰ σὲ κλέθω, ἀφεντικό !

— "Αχ, θεέ μου!... (Πιάνει τὸ κεφάλι του). Τὰ ἔχω ἀνακατέψει ὄλα. Βαψίματα, κλεψίες, κλέφτες, μπογιατζῆδες!... πόρτες, μπουφέδες καὶ ρολόγια. Στάσου νὰ πάρω τὸ μπαστούνι μου καὶ νὰ σου δείξω ἔγω χαμένε, παλαβέ... Ποῦ εἶνε τὸ μπαστούνι μου; τὸ ἔθαψες κι' αὐτό;... Φύγε, μωρέ, ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σὲ σλέπω....

— Ο θαφέας ἀγριεύει...

— 'Εμένα θὰ χτυπήσης, ρὲ ἀφεντικό, ἔναν ἐργάτη σὰν κι' ἐμένα, ποὺ δουλεύει γρήγορα καὶ ταχικά; Εἰδες ἔδω δουλειά;... Γιὰ μιὰ στιγμή, μονάχα, ὅλο τὸ σπίτι τὸ χρωμάτισα... "Ενας ἄλλος θάθελε πέντε μεροδούλια... Ξέρεις ποιὸς είμαις ἔγω, ἀφεντικό;... Στιλβωτήριο στὴν Πόλι... ούρανούστες στὴν 'Αμερική.

— "Αἶντε νὰ χαθῆς, ἀπὸ μπροστά μου.

Φεύγεις ὁ μπογιατζῆς.

Χτυποῦνε στὸ τηλέφωνο.

— Γκρεμοτσακίστηκε, ἐπὶ τέλους! Αὐτὸς, σὲ λιγο θὰ χρωμάτισε ἀκόμα καὶ τὸ πεζοδόρμιο... 'Αλλό... 'Αλλό... μαντάμ! Πῶς; Δὲν είσθε ἡ κυρία τοῦ Κυριάκου; 'Αλλά τότε ποιός;... "Α, σὺ εἶσαι Κυριάκο;... Δὲν είσθε ούτε δικιάστης; 'Αλλά ποιός είσθε, τὸ λοιπόν... Πῶς; Πῶς; Είσθε δι λωποδύτης!... Αὐτὸ εἶνε ἔχω φρενῶ!... "Ο λωποδύτης που μοῦ ἔγδυσε τὸ σπίτι;... Μωρέ, αὐθάδεια!... Πῶς; Δὲν είσθε μόνος;... Βρέ, τί εἶνε αὐτά, διποῦ μοῦ λές; "Έχεις καὶ παρέα;... Τὴν κυρία σου;... Μοῦ τηλεφωνεῖς, γιὰ νὰ μοῦ εύχηθῆς;... Γί;... Καὶ τοῦ χρόνου!... Νὰ μὲ κλέψης

Τί ἄλλο θέλεις νὰ σου μπογιατίσω ;

και τοῦ χρόνου, δηλαδή, παληάνθρωπε... Μοῦ τηλεφωνεῖς εσύ και οἱ ἄλλοι κουβαλοῦνε... "Αχ, Θεούλη μου, κοντέύω νὰ παραφρονήσω!... Πῶς ;... Πῶς ;... Τί ἔκαμες;... Τί;... 'Αλλό... 'Αλλό... Δὲν ἀπαντᾶς;... 'Αλλό... 'Αλλό... 'Εμπρός... Θεέ μου, πλέον δὲν βαστῶ... Κανεὶς δὲν ἀπαντάει... Πῶς;... 'Εσύ είσαι, Κυριάκο;... Καὶ ὁ λωποδύτης τί ἀπόγινε;... Ποιὸς λωποδύτης; Αὐτὸς ποὺ ἦταν στὸ τηλέφωνο... Μὰ εἰσθε στὰ καλά σας, ὅλοι;... Δὲν εἰσαι οὕτε δι Κυριάκος;... 'Αλλὰ τότε ποιὸς εἰσαι, τὲ λοιπόν;... 'Ο κ. Χαράλαμπος!... Ποιὸς κύριος Χαράλαμπος!... 'Α, σεῖς εἰσθε, κύριε Χαράλαμπε... Καλὴ σου μέρα... Μὴ ρωτᾶς, τί ἔπαθα!... Πῶς; Τὰ ξέρεις ὅλα!... "Ολα;... Πῶς τὰ ξέμαθες;... Ιπά!... 'Απὸ ποὺ τηλεφωνεῖτε;... 'Απὸ ποὺ;... 'Απὸ τὴν ἔπαυλί μου, στὴν Γλυφάδα;... Κ' οἱ κλέφτες;... Ποιοι κλέφτες;... Πῶς ποῖοι κλέφτες!... Οἱ κλέφτες ποὺ μοῦ γυμνώσανε αὐτοῦ τὸ σπίτι.... Τούς ἐπιάσατε;... "Οχι;... Φύγαν;... "Οχι;... Εἶνε ἀπάνω ἀκόμα;... "Οχι;... Τότε!... Δὲν καταλαβαίνω τί ποτε....

Πῶς ; Καὶ τοῦ χρόνου;... Καὶ τοῦ χρόνου νὰ μὲ κλέψυν;... "Οχι;... Τότε τί καὶ τοῦ χρόνου, τὸ λοιπόν ;... Πῶς;... Πῶς; Εἶνε σήμερα Πρωταπριλιά καὶ μοῦ παίζατε μιὰ φάρσα!... Πῶς;... Πῶς;... Στείλατε, σεῖς καὶ τὸν μπογιατζῆ ;... Δὲν ἔννοω!...

'Η φωνὴ τώρα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ἀκούεται δυνατὰ πολύ.

— 'Ο μπογιατζῆς, κύριε Χρυσοθούη, εἶνε ἔνας ἀνθρωπος τοῦ κ. Πολυκάρπου Καταφέρνη, τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ σου, ποὺ σοῦ τὸν στεῖλαν ἐπὶ τούτω, γιὰ νὰ γελάσουμε, λιγάκι σήμερα, Πρωταπριλιά, ὅπως καὶ σοῦ τηλεφωνήσαμε στὰ ψέματα πῶς σοῦ γυμνώσανε τὴν ἔπαυλι, ἐδῶ πέρα.

— 'Ωραία τὰ ἀστεῖα καὶ ἡ φάρσες σας, μὰ τὸ Θεό. Καὶ ἡ ζημίες ποὺ μοῦ ἔκαμε αὐτός; Αὐτὸς ποὺ μοῦ χάλασε τὸ σπίτι!...

— Ποιές ζημίες;
— Ποιές ζημίες; Μοῦ ἔθαψε καὶ μοῦ κατέστρεψε ὅλα τὰ ἔπι πλα.

— Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν ἦταν ἐλαιόχρωμα, ἦταν νερομπογιά... Μὲ λίγο νερό, θὰ φύγουν. Μὴ στενοχωρεῖσαι καὶ τοῦ χρόνου μὲ τὴ γυναικούλα σου.

— Καὶ τοῦ χρόνου, μὲ τὴ γυναικούλα μου, ἐσκέφθη ὁ κύριος Χρυσοθούης, αὐτὴ, τοῦ χρόνου, δὲν θὰ τὴν βάψουν, Βέβαια, βάφεται μονάχη της...

Καὶ κάθεται ἀπηδησμένης ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεκδήλωτο χαρα, ποὺ ἴσωι δόλα ψέματα, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Δὲν πρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ ξαπλωθῇ καὶ νὰ πάλιν, σὰν φάντασμα, δι μπογιατζῆς, μπριστά του.

— 'Αφέντη, τί θέλεις ἀκόμα νὰ σοῦ μπογιατίσω ;
— "Α, ἐδῶ εἰσαι, θρε, ἀκόμα σύ ;
— Ναι. Νὰ βάψω τίποτε ἀκόμα ;
— Ναι, βάψε... Βάψε μου τὸν ἡμεροδείχτη, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὴ σημερινὴ ἡμερομηνία...
— Τί εἴπατε, ἀφεντικό ;
— Τί εἶπα:

Στῶπα καὶ στὸ ξαναλέω
πάλι ύλεις νὰ στὸ πῶ ;

Βάψε μου τὸν ἡμεροδείχτη...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

'Ο διάσημος ήθοποιὸς Μπαρού εἶχε ἔρωτικὲς σχέσεις μὲ μιὰ δυύκισσα, ἡ ὥποια ὅμως δὲν τὸν δεχότανε παρὰ μόνο τὴ νύχτα γιὰ νὰ μὴ λέη ὁ κόσμος πῶς ἀγαπάει ἔνα «θεατρίνο».

'Ο Μπαρού, πειραγμένης γι' αὐτό, ἀποφάσισε μιὰ μέρα, νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ δεχότανε τὶς ἐπισκέψεις της.

'Η δούκισσα, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ σαλόνι της, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, τάχασε καὶ ἐκοκκίνισε... 'Αμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ μὲ περιφρονητικὸ υφος τοῦ εἶπε:

— Τί γυρεύετε ἐδῶ, κύριε ;
— Τόν... νυχτικό μου σκυῦφο ! ἀπάντησε ἐτοιμότατα ὁ ἡθοποιός...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπές πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξικολουθεῖ νὰ ἔκδιδη, χάριν ἀναγνωστῶν του ἔνα ἔκλεκτὸν αἰσθημαντικὸ ρωμαντζὸ μηνιαίως. Αἱ ἔκδοσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν ιαὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπήν.

Ἐμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινὸν θὰ ἔκτιμήσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἡδη τὰς μηνιαίας ἔκδοσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἔξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἔξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψάς, ἐπὶ ἔκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἔξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Τὴν 11ην τρέχ. (Μέγα Σάββατον) θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πώλ Φεβάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΪ ΓΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἔξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἔκλεκτὰ ἔργα:

- "ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,
- "Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,
- "Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,
- "ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ..
- "ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,
- "Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,
- "ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,
- "ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
- "ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
- ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

"Οσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω Βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

'Απὸ τὰς παλαιοτέρας ἔκδοσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τὰς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δρυπιάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἔξης Βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ R. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ E.P. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΗΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἔκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ δόκτω περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἔκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας οἱ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἔλεύθερι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξιδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ αιναγνῶσται μας, ὅτι τὰ Βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εύθειας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τὸν Πρακτορεῖα τῶν ἐφερίδων.